

ГЕОРГИ КАРАСЛАВОВ
ВЪРБИЧКИТЕ НА ЧИЧО
ТОШКО

chitanka.info

Как се изви пустата ѝ река, право в нивите удари. И другите, както и да е, ама като подхвана нивата на чичо Тошко, изгриза я — същинска ламя. Започна да подравя брега, да го свлича, да го отнася малко по малко. Гледаше чично Тошко, въздишаше, сърцето му се късаше от мъка. Най-хубавата, най-плодородната от нивите му ще иде, ще се обърне на пясък! Какво да прави? Да рече да отбива реката, не може. А не може и да стои със скръстени ръце.

И ето, дигна се един ден чично Тошко, отиде на нивата и се нагърби да носи камъни. Носеше ги и ги трупаše, цял зид издигна. „Сега нивата ми е спасена“ — рече си той и се върна спокоен в селото.

Но не беше за дълго. Свлече се един порой от планината, реката зафуча, разлудя се, разбишка камъните, подрови брега и suma място отнесе пак от нивата му. Отчая се чично Тошко, махна с ръка и въздъхна:

— Отиде хубава ми земя!

И започна да се оплаква. На този се оплака, на оня се оплака, всички дигаха рамене, никой нищо не можеше да му каже. Оплака се и на Маринов, новия директор на прогимназията.

— Изкопай един широк трап край брега и набучи върбички — посъветва го Маринов. — Набучи ги една до друга, докато реката да изрови до тях, те ще подкарат...

Чично Тошко се съгласи привидно, но като остана сам, поклати недоверчиво глава:

— То камъните не ми помогнаха, та някакви върбички!

Но като нямаше друго спасение, стана той един ден, нарами копач и мотика, отиде на нивата и започна да копае. Изкопа трапа, набучи върбови клончета, акацийки, тополки. Набучи всички тези дръвчета едно до друго, така, както му каза директорът на прогимназията. Че като подкараха ония ми ти пръчки, листнаха се, зашумиха се, цяла горичка станаха. Чично Тошко разшири трапа, посади още няколко реда. Мина се година, минаха се две, реката разяде брега, отвлече го, стигна до върбичките. И като стигна до тях, се спря. Изпреплели се бяха едни корени, стегнали бяха почвата, с копач трудно се откъсваше. Налетя вода върху тях, бори се, мъчи се да ги откъсне, да ги отвлече, както отвлече камъните, не можа. Малки бяха върбичките, но бяха една до друга, държаха се една с друга, пък и здраво бяха се вкопали в земята. Буча реката, мята се, па укротя,

прибра се по-навътре. Натрупа само тиня и разни боклуци. Че като буйнаха младите дръвчета, виждаше се как растат!

— Издържаха — радваše се Маринов. И сочеше с пръст. — Сега ще почнеш да садиш към реката. Досега тя те ядеше, отсега нататък ще почнеш да я ядеш...

И накърши чичо Тошко пръчки, посади надолу по брега, започна да пъди реката към старото й корито, започна да си възвръща изгубеното място.

Съседите видяха от него, започнаха и те. Залеси се целият бряг, разхубави се, буйнаха треви, нацъфтяха цветя. И през горещите летни дни жътварите от всички околни ниви се свличаха да се наобядват и да си починат на хладинка. „Върбичките на чичо Тошко“ — така ги кръстиха, така ги знаеха в цялото село. Вечер, когато воловарчетата се прибраха за домовете си, ясните им гласчета кънтяха:

— Утре къде ще се чакаме?

— При чичо Тошковите върбички!

През ясните и спокойни дни там наминаваше и дядо Петър Узун. Хората го обичаха, спираха при него, запитваха го за едно време и той разказваше, като че на книга го четеше. И винаги ще отвори дума и за върбичките.

— Видите ли ги — сочеше с бастуна си. — И хората са така. Като са сами, слаби са, на никаква лошотия не могат да се опрат. Но като си съберат силите, като си сплетат коренищата, и морето да им дойде, и него ще върнат...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.